

РЕШЕНИЕ

№ 2177

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Г.К.

при участието на секретаря Й.Д.

като разглежда докладваното от Г.К. Административно наказателно дело № 20221110207978 по описа за 2022 година

Р Е Ш Е Н И Е

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Софийски районен съд, Наказателно отделение, I – ви състав, в публично съдебно заседание, проведено на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: Г.К.

и при участието на секретаря Й.Д. като разглежда докладваното от съдията

НАХД № 7978 по описа за **2022 г.** и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 59 и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Обжалвано е наказателно постановление № 22-4332-003392 от 17.03.2022 г., издадено от началника на група на Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което срещу Б. П. Б. е постановено следното:

1. наложена му е глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), вр. чл. 180, ал.1, т. 1 от ЗДвП;

2. наложена му е глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП;

3. наложена му е глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл. 147, ал. 1, вр. чл. 185 от ЗДвП.

В жалбата се правят оплаквания за необоснованост и незаконосъобразност на наказателното постановление (НП), с оглед на което се иска отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, жалбоподателят, и неговият процесуален представител поддържат жалбата със същите съображения и искания.

Административнонаказващият орган (АНО), редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по делото.

Съдът, като установи събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна.

На 06.03.2022 г. на жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че на същата дата, около 01:00 часа, в гр. София, кв. Кремиковци по улица „Свети Георги Победоносец“ с посока на движение от улица „Бузлуджа“ към улица „Иван Боримечката“, управлява лек автомобил с табели с регистрационен номер ***, като пред номер 36 водачът, на платно с двупосочно движение, с две пътни ленти, се движи в лентата за насрещно движение, като създава опасност за останалите

участници в движението – нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1, вр. чл. 180, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

На жалбоподателя е вменено и нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за това че при извършената проверка на същото време и място, като водач на МПС е отказал проверка с техническо средство за установяване на алкохол в кръвта и при издаден талон за медицинско изследване не е изпълнил предписанията му да се изследва за установяване на концентрация на алкохол в кръвта.

На жалбоподателя е вменено и нарушение на чл. 147, ал. 1, вр. чл. 185 от ЗДвП, за това че при извършената проверка на същото време и място, е управлявал МПС без годишен технически преглед.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 47 и чл. 53 от ЗАНН срещу жалбоподателя е постановено следното:

1. наложена му е глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), вр. чл. 180, ал.1, т. 1 от ЗДвП;

2. наложена му е глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП;

3. наложена му е глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл. 147, ал. 1, вр. чл. 185 от ЗДвП.

Преди да се занимае с анализа на доказателствената съвкупност събрана по делото, съдът намира за необходимо да подчертае категорично, че фактическите констатации, до които са достигнали контролните органи, както в АУАН, така и НП, не се ползват с никаква презумптивна доказателствена сила. Тези констатации (в АУАН и НП), подлежат на доказване с всички допустими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и това следва най-малкото от конституционно установения принцип на презумпцията за невиновност. В този смисъл е и ППВС № 10/1973 г., т. 7, които разрешения са актуални и днес и от които съдът не намира основание да отстъпи. Да се приеме обратното, означава да се размести доказателствената тежест, а това води до там обвиненото лице да доказва

своята невинност, което е пряко и драстично нарушение на презумпцията за невиновност, уредена в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България, чл. 6, пар. 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), както и чл. 3 и чл. 6 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2016 г., относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, както и чл. 48, ал. 1 от Хартата на основните права на ЕС (ХОПЕС).

Съдът намира, че приетите в АУАН, респ. НП фактически положения се установяват от наличната доказателствена съвкупност: свидетелските показания и писмените доказателства по делото. От писменото доказателство на л. 7 от делото, се установява, че на процесните време и място жалбоподателят е управлявал МПС като се е движел в насрещното платно и с поведението си е създавал опасност за движението и след като е бил засечен от полицейските служители, които са предприели спирането му, жалбоподателят е избягал в близкия магазин, където е бил намерен от полицейските служители; че същите са повикали екип на „Пътна полиция“, като жалбоподателят е отказал да се тества с техническо средство за употреба на алкохол. Това писмено доказателство косвено намира подкрепа и в показанията на разпитаните по делото свидетели – Д.Я. (л. 27 от делото), актосъставителят В. Д. (л. 39-40 от делото) и Н.Н. (л. 40-41 от делото). В показанията на свидетелите Я. и Н. се съдържат данни, че полицаите са отишли в магазина и са намерили жалбоподателя, като между полицаите и жалбоподателя са възникнали спорове. Тези доказателствени източници се интерпретират некоректно от защитника на жалбоподателя, въз основа на което се поддържа, че не е доказано управлението на автомобила от страна на жалбоподателя. Обсъдените свидетели са възприели единствено споровете между жалбоподателя и полицаите в магазина, но не и това какво се е случило навън и дали той е управлявал автомобила, поради което същите в никакъв случай не опровергават обвинението, в какъвто смисъл са възраженията на защитата и нарушителя, а напротив – показанията на тези двама свидетели косвено подкрепят сведенията в писменото доказателство. Впрочем в същия смисъл са и показанията на актосъставителя, който е получил същите данни и от своите колеги, които първоначално са направили опит да спрат автомобила, управляван от жалбоподателя. Обсъдените

доказателствени източници са еднопосочни, непротиворечиви и кореспондиращи помежду си, поради което съдът ги кредитира като достоверни.

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

При съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление, касателно нарушенията, описани в точка (пункт) 1 и 2, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени в рамките на сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства се установи по несъмнен и категоричен начин, че на посочената в АУАН и НП време и място жалбоподателят е управлявал МПС, като е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1, вр. чл. 180, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като при управление на МПС, водачът на платно с двупосочно движение, с две пътни ленти се движи в лентата за насрещно движение, като създава опасност за останалите участници в движението. Нарушението е било извършено от жалбоподателя с форма на вината пряк умисъл – лицето е съзнавало общественотоопасния характер на деянието и е искало неговото извършване. С оглед на това, че нарушението е „формално” („на просто извършване”) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца, относно общественотоопасните му последици.

От събраните по делото доказателства се установи по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, като е отказал проверка с техническо средство за установяване на алкохол в кръвта и при издаден талон за медицинско изследване не е изпълнил предписанията му да се изследва за установяване на алкохол в кръвта му. Нарушението е било извършено с форма на вината пряк умисъл – деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и е искал неговото извършване. С оглед на това, че нарушението е „формално” („на просто извършване”) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца, относно общественотоопасните му последици.

При реализацията на административно-наказателната отговорност, за нарушението по т. 2 АНО е наложил наказание, което е с абсолютно определен размер, поради което и същото не може да бъде намалявано. За нарушението по т. 1, АНО е определил глобата в близост до минимално предвидения в закона размер, поради което и същата не следва да се намалява допълнително. Това е така тъй като водачът е извършил две нарушения на ЗДвП, което повишава неговата степен на обществена опасност, а и по делото не са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което допълнителното намаляване на наложеното наказание само би довело до усещане за безнаказаност на нарушителя и би компрометирало целите на наказанието, предвидени в чл. 12 от ЗАНН.

В случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Изхождайки от тежестта на нарушенията и на нарушителя (жалбоподателят е извършил две нарушения на ЗДвП, като е създал опасност да бъдат засегнати и други участници в движението, а наред с това по делото не са налице нито многобройни, нито е налице изключително смекчащо отговорността обстоятелство), както и от другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, процесният случай не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива нарушения, т.е. не е налице маловажен случай.

По отношение на нарушението, описано в точка (пункт) 3 от НП, следва да се отбележи, че е налице допуснато процесуално нарушение, както в АУАН, така и в НП, касателно това възведено нарушение. При неговото описание не е бил посочен такъв съставомерен признак, какъвто е срокът, след който автомобилът е следвало да бъде представен на технически преглед. При това положение не би могло да се провери основателността на това административно обвинение, а наред с това непосочването на някой от съставомерните признаци на възведеното нарушение, не дава възможност на нарушителя да разбере в какво е обвинен, което сериозно накърнява правото му на защита. Поради това атакуваното НП, в тази му част следва да бъде отменена.

С оглед изложеното, настоящият състав прие, че наказателното постановление, в частта му по точка (пункт) 3, следва да бъде отменено, а в останалата му част следва да бъде потвърдено като – законосъобразно и

обосновано.

При този изход на делото сторените от страните разноски следва да останат за тяхна сметка, така като са били направени. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, разноските по делата, като настоящото се присъждат по реда на АПК. Според разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или когато подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е неблагоприятен, има право на разноски. Без съмнение наказателното постановление не е класически административен акт, но по силата на изричната препращаща разпоредба на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, по отношение на разноските, законодателят го е приравнил на класически административен акт, що се отнася до начина на присъждане на разноските. Именно поради това съдът следва да се ръководи от разпоредбите и достиженията на съдебната практика в класическото административно право, в това число и разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, при решаване на въпроса за разноските. Както вече се посочи по-горе, съдът е отменил частично обжалваното наказателно постановление, а в друга от обжалваните му части го е потвърдил. Съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването или когато подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. От анализа на цитираната разпоредба следва, че относимо е не резултата от въззивното обжалване, а крайният резултат, а именно дали административният акт, респ. наказателното постановление е благоприятно или не за страната по делото. В случая не може да се приеме, че крайният резултат от спора е благоприятен за жалбоподателя, защото в една част наказателното постановление е било отменено, но в друга негова част същото е било потвърдено, поради което и разноски не следва да се присъждат (така и Определение № 12679/27.09.2018 г., по адм. дело № 8590/2018 г. на 1-во отделение на ВАС – in fine; където е прието, че при частична отмяна на административния акт разноски не се присъждат за жалбоподателя). Също така НП не е изцяло благоприятно и за АНО, защото в отменената му част наказателното постановление е било незаконосъобразно. При това положение предизвиканият правен спор е бил частично неоснователен за всяка от страните, респ. на никоя от тях не се дължат разноски и същите следва да останат за сметка на всяка от тях, така както са били направени.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление № 22-4332-003392 от 17.03.2022 г., издадено от началника на група на Отдел „Пътна полиция” при СДВР срещу Б. П. Б., **В ЧАСТТА МУ**, с която на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл. 147, ал. 1, вр. чл. 185 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление в останалата му част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Б. П. Б. за присъждане на разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____